

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové, v právní věci žalobce T.N.T., zastoupeného Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5.3.2015, č.j. MV-703208-3/SO-2014,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5.3.2015, č.j. MV-703208-3/SO-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jako opožděné zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 24.10.2013, č.j. OAM-55230-15/MC-2010 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto, že „I. Platnost povolení k trvalému pobytu se ruší dle ust. 87l odst. 1 písm. a) a dle ust. 87l odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. II. Dle ust. § 50 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. se cizinci uděluje výjezdní příkaz

na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, nejpozději na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody“.

II. Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že je přesvědčen, že žalovaný porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu. Zároveň je žalobce přesvědčen, že v tomto smyslu pak žalobce rovněž opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje ustanovení § 3 správního řádu. Nelze pak také přehlížet, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční je v rozporu s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy ustanovení § 2 odst. 3, 4 správního řádu. Základní pochybení žalovaného spočívá v nedostatečné přezkumné činnosti ve vztahu k posouzení správnosti a zákonnosti prvoinstančního rozhodnutí. Žalobce konstatoval, že v tomto ohledu primárně poukazuje na neurčitost výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, která není dostatečně konkrétní a rozhodnutí je v této části nutno označit za nepřezkoumatelné. Skutkové podstaty ustanovení, která jsou základem pro zrušení pobytového oprávnění žalobce, obsahují několik důvodů pro zrušení povolení k pobytu, přičemž ve výrokové části prvoinstančního rozhodnutí není řádně definováno, jakého pochybení se žalobce dopustil. Ačkoliv rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu nemá povahu klasické sankce, lze očekávat stejné nároky, při specifikaci postiženého jednání jako např. u přestupku. Dle ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu platí, že *„ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1“*. Ačkoliv je si žalobce vědom, že na řešenou věc se nevztahuje zákon o přestupcích, je na místě vzhledem k charakteru rozhodnutí o správním vyhoštění připomenout i ustanovení § 77 zákona o přestupcích, dle něhož *„výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce“*. Z výrokové části dostatečně zřejmé, jakého pochybení se žalobce dopustil a v tomto ohledu je nutno označit napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Odvolací správní orgán toto závažné pochybení ve svém rozhodnutí nenapravil, čímž zatížil nezákonností i své rozhodnutí. Z výrokové části napadeného rozhodnutí, respektive rozhodnutí orgánu prvního stupně není zcela zřejmé, zda bylo pobytové oprávnění zrušeno s ohledem na možné ohrožení bezpečnosti státu, nebo s ohledem na nebezpečí pro veřejný pořádek. Závěr o tom, že v případě žalobce se správní orgány obávají narušení veřejného pořádku, je obsažen toliko v odůvodnění rozhodnutí orgánu prvního stupně, což však nelze považovat za dostatečnou specifikaci pochybení žalobce. Žalobce dále konstatoval, že po věcné stránce je na místě poukázat, že správní orgán zamítl účastníkem řízení podané odvolání jako opožděné, neboť dle jeho přesvědčení bylo toto podáno opožděně. Žalobce je tedy v tomto ohledu primárně přesvědčen, že správní orgán porušil ustanovení pro postup odvolacího orgánu, když tento nepřezkoumal podané odvolání v rámci uplatněných námitek. Odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí podáno v zákonné lhůtě, přičemž správní orgán byl povinen postupovat v souladu s ustanovení § 89 správního řádu. Pokud správní orgán

nepřezkoumal podané odvolání v rozsahu odvolacích námitek a toto čistě zamítl jako opožděné, postupoval s rozporu s ustanovením § 89 správního řádu a jeho rozhodnutí je nutno označit za nezákonné. Žalobce je přesvědčen, že odvolání podal v zákonné lhůtě. Je v tomto ohledu nutno konstatovat, že v případě rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu se jedná o rozhodnutí, na jehož základě je cizinec povinen něco vykonat - zde zejména dostavit se ke správnímu orgánu a následně vycestovat z území. V případě takovýchto rozhodnutí je správní orgán povinen doručit písemnost přímo účastníku řízení a nikoliv tedy zástupci (ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu). Žalobce je tedy přesvědčen, že nelze brát ohled na doručení zmocněnému zástupci, ale při počítání lhůty pro podání odvolání je nutno vycházet z doručení přímo účastníku řízení, k němuž došlo až dne 21.11.2013. Lhůta pro podání odvolání tedy zůstala zachována a správní orgán měl odvolání přezkoumat v rámci odvolacích námitek a nikoliv s ním naložit jako s odvoláním opožděným. Správní orgán tedy rozhodl způsobem, který mu v daném případě zákon neumožňuje a jeho rozhodnutí je tedy nutno označit za nezákonné. Žalobce dále uvedl, že i v případě, kdy by bylo odvolání podáno po lhůtě určené pro podání odvolání, žalovaný i pro takový případ postupoval v rozporu se zákonem. V souladu s dikcí ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu je nedílnou součástí činnosti odvolacího orgánu v případě opožděného odvolání zkoumat, *„zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřípustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí“*. Ačkoliv je v závěru napadeného rozhodnutí obsaženo krátké resumé, které má dokazovat postup správního orgánu v souladu s ustanovením § 92 odst. 1 správního řádu, lze z daného, velice stručného a čistě formalistického konstatování správního orgánu jen stěží dojít k závěru, že se otázkou zákonnosti postupu prvoinstančního orgánu skutečně věcně zabýval. Žalobce je přesvědčen, že i při pominutí věcných námitek uplatněných v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, je nutné dojít k závěru, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Žalovaný v tomto ohledu postupovat v rozporu se zákonem, když zcela ignoroval nezákonný postup správního orgánu prvního stupně. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí tvrdí, že zkoumal existenci důvodů pro zahájení přezkumného řízení, případně obnovu řízení, ale takové důvody neshledal, avšak žalobce je s ohledem na níže uvedené přesvědčen, že takové důvody jednoznačně dány byly, ale žalovaný správní orgán se jimi absolutně nezabýval, respektive ani žádné nehledal. Žalobce nechápe, jak je možné, že žalovaný nezjistil tak flagrantní porušení zákona, když podle svého konstatování se přímo zabýval otázkou, zda v řízení nedošlo k porušení zákona. Míra péče o zájmy účastníka řízení je v daném případě na straně žalovaného nulová. Žalobce v tomto ohledu poukazuje zejména na pochybení procesního charakteru, která však ve svém důsledku vedla k vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé. Žalobce v tomto ohledu odkazuje na své odvolání, které zcela jednoznačně muselo správnímu orgánu napovědět o porušení zákona ze strany správního orgánu prvního stupně. Pokud správní orgán nezjistil při přezkoumání rozhodnutí jednoznačně nezákonnosti v postupu správního orgánu, zatížil touto nezákonností i své vlastní rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalovaného.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále uvedla, že žalobce byl v řízení na základě plné moci doručené prvoinstančnímu orgánu dne 21.1.2011 zastupován JUDr. M.N., které bylo rozhodnutí Ministerstva vnitra o zrušení povolení k trvalému pobytu doručeno dne 29.10.2013. Dne 14.11.2013 toto rozhodnutí nabylo právní moci. Odvolání podané dne 4.12.2013 je tedy opožděné. Rozhodnutí ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu bylo v souladu se správním řádem, jakožto i dostupnou Nejvyššího správního soudu (viz rozhodnutí sp.zn. 1 As 100/2008) doručováno tehdejšímu zmocněnému zástupci žalobce JUDr. M.N., která rozhodnutí dle dokladu o doručení převzala prostřednictvím datové schránky dne 29.10. 2013. V daném případě se jednalo o rozhodnutí ve věci samé, kterým Ministerstvo vnitra řízení končilo a nebylo potřeba osobní součinnosti žalobce ve smyslu ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu. Dle uvedeného ustanovení ani v případě, že se jedná o písemnost, kdy má zastoupený v řízení něco osobně vykonat, což nebyl tento případ, doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak (viz rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem sp.zn. 78 A 5/2011). K této argumentaci zmocněného zástupce v obdobné věci se vyjádřil rovněž Krajský soud v Plzni ve svém usnesení ze dne 17.9.2014, sp. zn. 30A 38/2014-50, a neztotožnil se s ní. Žalovaná podle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu odvolání jako opožděné zamítla a námitkami, uplatněnými v opožděném odvolání se nezabývala. Žalovaná v souladu s ustanovením § 92 odst. 1 správního řádu dále zkoumala, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení. Důvody k tomuto postupu však neshledala. Žalovaná rovněž posoudila, zda nejsou dány předpoklady pro obnovu řízení dle ustanovení §100 správního řádu nebo pro vydání nového rozhodnutí dle ustanovení § 101 správního řádu. Komise dospěla k závěru, že v daném případě nenastaly důvody dle ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu ani důvody podle ustanovení § 101 písm. a) až e) správního řádu.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání.

Žalobce při jednání setrval na svých dosavadních tvrzeních. Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

V.

Posouzení věci soudem.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Podle § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo

nepřípustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

Výkladem ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu se Nejvyšší správní soud zabýval v několika svých rozhodnutích.

V rozsudku ze dne 4.8.2006, č.j. 8 As 1/2005-165 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud uvedl, že „*po provedených úvahách lze uzavřít, že zkoumání odvolání z hlediska toho, zda neodůvodňuje obnovu řízení anebo změnu nebo zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení, následuje až poté, co odvolací orgán odvolání zamítne. Nelze mu tedy vytýkat, že rozhodnutí v tomto směru dostatečně neodůvodnil. Pro úplnost lze dodat, že závěry, k nimž se Nejvyšší správní soud právě dobral, jsou totožné s novou právní úpravou založenou zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád (srov. § 92 odst. 1 tohoto zákona)*“.

V rozsudku ze dne 12.8.2010, č.j. 1 As 31/2010 – 188, Nejvyšší správní soud v bodě 7 dopěl k závěru, že „*rozsah přezkumu rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání pro opožděnost plně odpovídá konstantní a ustálené judikatuře. Podle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 5. 12. 2003, čj. 5 A 14/2002 - 35, publ. pod č. 287/2004 Sb. NSS, je rozhodnutí správního orgánu podle § 60 starého správního řádu (zákon č. 71/1967 Sb., srov. dnes obdobně § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. – nový správní řád) rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Soudem ale může být přezkoumáno pouze z hlediska, zda bylo odvolání žalobce důvodně zamítnuto jako opožděné či nikoliv, tedy zda žalobce jako odvolatel byl či nebyl zkrácen na svém veřejném subjektivním právu na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, čj. 8 As 51/2006 - 105, je krajský soud v těchto případech oprávněn v mezích žalobních bodů zkoumat pouze to, zda se skutečně jednalo o odvolání opožděné, a zda byl tudíž žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu*“.

V rozsudku ze dne 27.5.2010, č.j. 5 As 41/2009 – 91, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřípustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvoláním účastníka řízení. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřípustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřípustného odvolání současně potvrzováno. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je tedy soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publikovaný pod č. 287/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 -*

135, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Soud se se závěry Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje.

Výrok napadeného rozhodnutí je opřen o ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu. Napadeným rozhodnutím došlo k zamítnutí odvolání žalobce pro jeho opožděnost. Žalobce se žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí.

Jak vyplývá z ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu, v případě, kdy správní orgán shledá odvolání opožděným, nemůže vydat jiné rozhodnutí než, že opožděné odvolání zamítne. Rozhodnutí o zamítnutí odvolání je pak v souladu se zákonem, pokud odvolání bylo skutečně opožděně podáno. Naopak v případě, kdy došlo k zamítnutí včasného odvolání pro opožděnost, je rozhodnutí o zamítnutí odvolání nezákonným.

Žalobce tudíž mohl být se žalobou úspěšný toliko tehdy, pokud by se mu podařilo prokázat, že jeho odvolání bylo včasné.

Skutečnost, zda výrok a závěry uvedené v prvoinstančním rozhodnutí trpěly či netrpěly žalobcem namítanými vadami, nevypovídá nic o tom, zda odvolání žalobce bylo nebo nebylo podáno včas. Stejně tak jako se těmito námitkami nemohl zabývat žalovaný, když dospěl k závěru o tom, že odvolání bylo podáno opožděně, nemohl se jimi zabývat ani soud, když zákonnost či nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí nemá žádný vliv na zákonnost závěru o včasnosti nebo opožděnosti odvolání žalobce. Žalovanému tudíž nelze důvodně vytýkat, že se věcně nezabýval odvolacími námitkami žalobce.

Zcela nad rámec právě uvedeného závěru je nezbytné konstatovat, že výrok prvoinstančního rozhodnutí zcela odpovídá ustanovení § 68 odst. 2 věta první správního řádu, podle kterého se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Jak již bylo uvedeno, prvoinstanční orgán rozhodl, že „*I. Platnost povolení k trvalému pobytu se ruší dle ust. 87l odst. 1 písm. a) a dle ust. 87l odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. II. Dle ust. § 50 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. se cizinci uděluje výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, nejpozději na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody*“. Z výroku prvoinstančního rozhodnutí jsou zřejmá právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, tak jak bylo rozhodnuto, tedy, že povolení k trvalému pobytu bylo zrušeno a žalobci byl udělen výjezdní příkaz. Prvoinstanční rozhodnutí nebylo rozhodnutím o správním deliktu, není tudíž možné na jeho výrok klást nároky kladené na výroky rozhodnutí o správních deliktech.

Nedůvodnými soud dále shledal námitky žalobce o doručování prvoinstančního rozhodnutí.

Podle § 34 odst. 2 věta první správního řádu, s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci.

Výkladem obdobně znějícího ustanovení, konkrétně ustanovení § 42 odst. 2 s.ř.s., podle kterého, má-li účastník nebo osoba zúčastněná na řízení zástupce, doručuje se pouze zástupci, má-li však účastník nebo osoba zúčastněná na řízení něco osobně vykonat, doručí se i jim, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11.5.2011, č.j. 1 As 40/2011-90. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl, že „ustanovení § 42 odst. 2 s. ř. s., věta druhá stanoví zvláštní pravidlo pro doručování v případě, že má účastník povinnost něco osobně vykonat. K výkladu pojmu úkonu, který má účastník osobně vykonat zaujal Nejvyšší správní soud (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 2 Afs 187/2004 – 69) shodně s Nejvyšším soudem (srov. rozhodnutí ze dne 8. 6. 2000, sp. zn. 21 Cdo 1949/99) názor, že těmito úkony lze rozumět jen takové, kdy konkrétní jednání nemůže učinit nikdo jiný než účastník samotný, tedy jde o tzv. jednání nezastupitelné, charakteristické svým osobním prvkem, který se upíná právě a jen na osobu jednajícího, a to tak, že jiná osoba, odlišná od konkrétního účastníka řízení, nemůže, právě proto, že je charakterizován osobou jednajícího, takový úkon vykonat. Pod takovým jednáním si lze v praxi představit např. výslech účastníka, strpění ohledání, vydání určité věci, apod.“. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „je však třeba mít na paměti, že se musí vždy jednat o úkon, který má účastník vykonat v rámci probíhajícího řízení, přičemž uložení povinnosti takový úkon provést musí být obsaženo v písemnosti, o jejíž doručování podle § 42 odst. 2 s. ř. s. se jedná. Dovozuje-li tedy stěžovatel, že nemělo být usnesení NSS doručováno pouze jeho zástupci, ale i jemu samotnému, muselo by toto usnesení naplňovat výše uvedené tři kumulativní znaky – ukládat povinnost, jež je úzce navázána na osobu stěžovatele a má být provedena v rámci probíhajícího řízení“.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu a žalobci byl udělen výjezdní příkaz. Žalobci jím nebyla uložena žádná povinnost, kterou by měl v řízení osobně vykonat, a proto nebyl důvod prvoinstanční rozhodnutí doručovat přímo žalobci. Žalovaný tudíž nemohl pochybit, pokud svůj závěr o opožděnosti odvolání opřel o okamžik doručení prvoinstančního rozhodnutí zástupci žalobce.

Soud neshledal důvodnými ani zbylé námitky žalobce.

Věta druhá ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu sice odvolacímu orgánu ukládá po zamítnutí odvolání pro opožděnost povinnost zkoumat, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, avšak ať odvolací orgán dospěje k jakémukoli závěru o naplnění podmínek pro aplikaci těchto mimořádných opravných prostředků, nemění to nic na zákonnosti jeho výroku o zamítnutí odvolání pro opožděnost. I v případě, že odvolací orgán shledá předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, nepřistoupí k nevydání, resp. ke zrušení rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost. V souladu s větou třetí ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu odvolací orgán v takovém případě pouze opožděné odvolání posuzuje jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

Z ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu dokonce nelze dovodit ani to, že by podstatnou náležitostí rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost mělo být uvedení závěrů odvolacího orgánu o tom, zda na podkladě obsahu opožděného odvolání jsou či nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Uvedení těchto závěrů v odůvodnění rozhodnutí se však jeví

jako vhodné, neboť jinak by se o nich odvolatel vůbec nedozvěděl. Ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu totiž neukládá odvolacímu orgánu povinnost samostatně o výsledku svého posouzení jakkoli informovat. Uvedením zmíněných závěrů v odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost získává odvolatel jasnou informaci o tom, že pokud chce některým z mimořádných opravných prostředků brojit proti rozhodnutím správních orgánů, musí podat samostatný podnět k přezkumnému řízení, žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí. Na druhou stranu je nezbytné konstatovat, že kvalita závěrů odvolacího orgánu o tom, zda na podkladě obsahu opožděného odvolání jsou či nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobci nic nebránilo v tom, aby po zjištění, že žalovaný dospěl k závěru, že nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, zahájení takových řízení inicioval. Samozřejmě při respektování nenárokovosti některých z nich.

VI.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Náklady řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 15. července 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová